

NJEGOVE PJESME, NJEGOVI SNOVI

Alfi Kabiljo, skladatelj i dirigent širokog spektra, ovogodišnji dobitnik »Vjesnikove« nagrade »Josip Slavenski«, svestrana je glazbena ličnost u novije doba najviše zaokupljena filmskom muzikom. Hoće li mu novi projekti osigurati i svjetsku slavu i priznanja kojima bi upotpunio mnoštvo domaćih uspjeha?

Tko zna, možda se u najnovijem »Vjesnikovom« laureatu nagrade »Josip Slavenski« za domete na estradnome području skriva i budući »oskarovac«!? Alfi Kabiljo, naime, a o njemu je riječ, već poprilično sigurnim koracima kroči prema Hollywoodu. To je ujedno i jedan od motiva ovoj skici za portret svestrana glazbenika koji će uskoro u proljetnom Čakovcu primiti nagradu što nosi ime najvećeg čakovačkog umjetnika, majstora skladateljstva Slavenskog.

Alfi Kabiljo danas je naprosto neuhvatljiva osoba. Teško ga je dobiti i telefonski, a kamoli organizirati susret i eventualni razgovor. Osim toga, o njemu se, barem se tako čini, sve zna, i to već poprilično dugo i zato nikoga niti ne iznenađuje najnovije priznanje »Vjesnikova« žirija.

Ipak, s laureatom valja se susresti makar i nakratko i izvijestiti o najnovijim zbivanjima u karijeri nesuđena arhitekta, a nagradama zacijelo najbogatijeg domaćeg skladatelja estradnoga umijeća.

Napisao je, po vlastitu priznanju, između 700 i 800 pjesama, a dobio pedesetak priznanja, što domaćih što inozemnih. Od Rio de Janeira do Tokija, od Seula do Tel Aviva, od Los Angelesa do Malte, uz sve one usputne, manje, inozemne postaje, i sve domaće dakako, Kabiljo se natječe već četvrt stoljeća i uvijek je među prvima. Čak i onda kad se u konkurenciji nađe šest tisuća skladbi, kako se to zbilo u dalekom Japanu primjerice, ili u Sjedinjenim Državama gdje je konkurencija takva da se čovjeku uopće ne mili ni zaviriti u svjetski »establishment« estradnoga biznisa. No, Kabiljo je, po vlastitim i tuđim ocjenama, hrabar borac i smatra da čovjek nikada ne zna što i dokle može — ako ne pokuša. Upravo na tom tragu kreće se i njegov najnoviji uspon s filmskom glazbom, a to je izravno u vezi s onim »Oscarom« spomenutim na početku ovog susreta s našim dobitnikom.

Londonske note

Razlog, zašto se Alfija Kabilja u ovom trenutku ne može pronaći njegova su česta putovanja, ili preko »velike bare« ili nešto bliže u kraljevski London, jer upravo su to središta njegovih

SVJETSKI FILMSKI POHOD: Alfi Kabiljo, preko Londona do Hollywooda?

najnovijih glazbenih preokupacija koja će ga možda dovesti i do onoga o čemu sanjaju svi iskreni skladatelji njegove branše. U Londonu je, eto, nedavno dovršio filmsku glazbu za englesko-američku koprodukciju »Gunbus« u režiji Zorana Perišića, umjetnika jugoslavenskog porijekla i dobitnika »Oscara« za specijalne efekte u »Supermanu«.

Ovaj put, Perišić kao redatelj prvi put potpisuje jedan film, a autor glazbe mu je Kabiljo kojemu je pak »Gunbus« već drugi ino-

zemni spektakl na velikom ekranu.

»Gunbus« će uskoro na put oko svijeta, opremljen i dovršen najsuvremenijim filmskim sredstvima, među ostalim i glazbom našeg majstora koju sam i dirigira, i to ni manje ni više nego s Nacionalnim filharmonijskim orkestrom u Londonu. Međutim, ovom smo činjenicom više impresionirani mi kod kuće nego Kabiljo sam, a pogotovo oni s kojima suraduje jer je prvi svoj film ostvario u suradnji sa za tu priliku specijalno oformljenim

zagrebačkim simfonijskim orkestrom za koji su stručnjaci u Los Angelesu rekli da je bolji od bilo kojeg njihovog! Dakako, kaže Kabiljo, kad su u njemu svirali »Zagrebački solisti« i najbolji glazbenici triju zagrebačkih orkestralnih ansambala! S takvim muzičarima mora biti oduševljen i veliki svijet bez obzira na vlastite mogućnosti i dosege koji se, ipak više mjere dosezima suvremene tehnike nego kvalitetom same svirke.

Dakle, »Gunbus«, avanturistički spektakl Perišića, kreće u svjetski pohod a s njim i Kabiljova glazba, uz sam film snimljena i u svim drugim odgovarajućim promocijskim oblicima. Ostvaruje se pomalo Kabiljova dobra intuicija s kojom je svojedobno odbio holivudske ponude za glazbu u takozvanim malim filmovima, želeći se probiti u svijet celuloida na velika vrata. »Volim veliki zvuk«, kaže naš skladatelj i time objašnjava potrebu (a danas i mogućnosti) snimanja s velikim orkestrima, istodobno i u velikim filmovima koji će ga, to mu doista želimo, plasirati u svijet velikih.

Poštena umjetnost

Takvo što poželjeti Alfiju Kabilju nije neobično, čak niti nakon toliko afirmiranih godina i priznanja. Jer naš glazbenik živi od svoga rada doslovce od prvoga dana otkako se glazbom bavi. Nikada nije nigdje bio stalno za-

poslen i skladateljstvo te dirigiranje smatra svojom prirodnom i nužnom vokacijom, ali i instrumentom kojim zaslužuje kruh. To nije ništa neobično u svijetu gdje se ovakva vrsta glazbe cijeni kao i svaka druga dobra i poštena umjetnost. U nas su pak naročito u posljednje vrijeme, kriteriji iščašeni u korist novokomponiranih besmislica a na štetu svega drugog i izražavati se na taj način nije osobito sigurno. Ipak, Kabilju i još nekolicini to uspijeva već niz godina a na svakom području koje je dotakao ubrao je po neko i sasvim neobično priznanje. Malo je poznato, naime, da je stara televizijska reklama za »Polo« plasirana, u međunarodnoj konkurenciji od nekoliko tisuća spotova, među prvih deset — Kabiljovo djelo. »A s jednom ovakvom reklamom mogu zaraditi više nego s glazbom za balet »Kentaur« koji se izvodio prije nekoliko godina u Hrvatskom narodnom kazalištu«, tvrdi autor!

To je, znači, svakodnevica jednog od naših najsvestranijih i najplodnijih skladatelja, glazbenika; s podjednakim uspjehom okušao se na mnogim područjima, od rečenoga baleta do zabavne pjesme, od bezbrojnih aranžmana do muzičke scene kojoj je do danas ostavio šest mjuzikla, od televizijske do napokon filmske glazbe. A ona mu je u ovom trenutku u prvom planu. No, neizbježno je upitati Kabilju i o njegovu scensku području, o »Jalti«, dakako, jer će upravo ovih dana proslaviti i 400. izvedbu na »Komedijnoj« sceni.

Kabiljo se smješka poput sretnog oca kad mu spomenete »Jaltu«, premda s istim žarom brani

i druga djela koja nisu doživjela tako dug i sretan kazališni život. Uvjeren je da će i njihovo vrijeme doći, a sad se silno veseli svom (i naravno Grgićevu) novitetu, također mjuziklu »Car Franjo Josip u Zagrebu« s kojim će kazalište na Kaptolu započeti sezonu u obnovljenoj zgradi. »Bit će to tipičan zagrebački mjuzikl i mislim da će se svidjeti...«, prognozira skladatelj, istodobno ne zadirajući u nevezanu razgovoru od pohvala beogradskom mjuziklu, posebice predstavi »Priča o konju« Vojkana Borisavljevića. Pitam ga na to o ljubomori među našim autorima »lakše« glazbe na što Kabiljo tvrdi da nema razloga prikrivati pohvale ako je nešto doista dobro. Uostalom, mjesta očito ima za sve, što posvjedočuje i šarenilo na domaćoj estradnoj sceni danas, u vrijeme koje više ne pogoduje do broj lakotaktnoj glazbi prošlih razdoblja kada su se neki laureati, a među njima svakako i Alfi Kabiljo, mogli i te kako ponositi priznanjima.

— Sve me manje zanima zabavna pjesma — jer odnosi su se poremetili i treba uložiti previše energije u sve ono što jednu pjesmu prati nego u ono što sama pjesma jest. To je ujedno i jedan od razloga zaokreta prema filmu, ali i mogućnostima što ih inozemstvo nudi našem muzičaru. Nekadašnji nesuđeni arhitekt i glazbeni dak Margite i Rudolfa Matza te Thea Thabake to dobro zna. Možda će i odletjeti u bijeli svijet spektakla i biznisa, no ostat će, kako sam kaže, još vezan za sredinu u kojoj je počeo i kojoj se svako toliko vraća s novim djelima.

Jagoda Martinčević